

Jonas Strielkūnas

Lietuva

Lietuva – kaip šūvis į krūtinę,
Lietuva – kaip skrydis lig dangaus,
Kaip diena pirma ir paskutinė,
Už kurios lyg skęstantis laikas.

Lietuva – akmuo prie slenksčio seno
Ir lietaus lašelis debesy.
Lietuva – ugnis, kurią kūrenam
Ir kurioj sudegsime visi.

Lietuva su pagonybės mitais,
Lietuva su šimtmečių lažu.
Lietuva – grėsmingas dinamitas
Tūkstančiuos sukilėlių laužų.

Visos pievos, upės apraudotos
Graudžiose lietuvių raudose.
Švietė širdys protėvių raudonos –
Požemiuos įkalinta dvasia.

Mes visi tenai – gelmėj – užgimę
Po lenktu sukilėlio dalgiu.
Ir visus mus Lietuva augino
Tarsi lauką želiančių rugių.

Ak, rugiai, iškentę gruodžio vėją,
Ir keliai, nubėgantys kalvom...

Kažkada iš Lietuvos atėję,
Mes ir vėl sugrįšim Lietuvon.

Ir tenai, kur po visų klajonių
Žemėn atsiguls mana galva,
Nerašykit mano vardo, žmonės,
Parašykit, žmonės: L i e t u v a.